

Як хаосу забутий формуляр,
Зоряне небо — перехожим — привид.
Крізь гуркіт пам'яті — ледь-ледь — дерева,
Що їх — у інший вимір замело,

Та заграви ридван, — смерть-машталір —
У кожному предметі, як приправа. —
Відкликали увесь рослинний провід,
Й могили братні — на жовтавий флер,

Щаблі, які — нехайно і — з розгону.
Й від перегинів — хто ще — стяг — не згинув,
На всі озера — з лійки — світла смалець. —

Нехай струмок, — без ребер і без милиць, —
На дні нутра безгубо мурмотить. —
Саморозпилення, що — як буття мета?